

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2019

Je to 75 let co volyňští Češi začali po stovkách a tisících vstupovat do československé brigády

Na počátku roku 1944 se fronta přesunula na západní Ukrajinu. Velení čs. brigády bylo ustanoveno v Rovně. Z volyňských vesnic začaly živelně proudit skupiny dobrovolníků a dobrovolnic hlásících se do armády. V okamžiku zapsání nastal výcvik. Válka pokračovala a bylo zapotřebí posílit vyčerpaný stav brigády. Po základním výcviku na konci března se připravoval přesun nováčků na další místo výcviku.

Ony historické události líčí Vladimír Palička ve svých vzpomínkách: „Odpoledne 26. března jsme nastoupili na nádvoří a za chvíli na to se zpěvem vypochoďovali z kasáren. Netrpělivě vyhlížíme náš ešelon – vojenskou vlakovou soupravu... Začíná se stmívat a my stále čekáme... Z povzdálí je slyšet zvuk nepřátelských letounů. Nevěnujeme mu ani dnes pozornost a hlasitě se bavíme. Ale co to? Hluk se neuvěřitelně blíží k nám. První svištění, zablesknutí a výbuch, další a další. To již bez povelu za vytí sirén utíkáme od nádraží a vyhledáváme úkryty... Směsice záblesku, výbuch, palby pro-

tiletadlových děl a kulometů, šelest letícího materiálu, křiku, sténání, říčení koní a startování aut doprovází ten příšerný děj.

Já jsem v té vřavě padl do nejbližší úžlabiny, zatímco jiní běželi dál... Využil jsem přestávky v bombardování, opustil úkryt a utíkal do polí... Jakmile skončil nálet, zaslechl jsem velitelův hlas, který nás svolával. Po nastoupení do tvaru se vracíme... i kasárna bombardovali.

Ráno se opět opakoval zavedený vojenský režim dne, navíc čtením nepřítomnosti... Při náletu zahynulo sedm našich nováčků a čtrnáct jich bylo zraněno včetně starých mazáků. Během přestávky se dovídám smutné zprávy z včerejška, se jmény zahynulých a zraněných... dnes opět odjíždíme z Rovna. Zastavujeme se opět v místech, která již od včerejška známe, ale vagony pro nás opět nejsou připraveny. Čekáme venku, smráká se a hodiny včerejší tragédie se blíží. Velitelé čtí nás odvádějí dál od nádraží... Konečně jsou vagony přistaveny. Písknutí lokomotivy oznamuje odjezd vlaku z Rovna“. (citovala jsem

z knihy Vladimíra Paličky „Nezaváté časem. Volyňští Češi v tankových bojích, vydáno v roce 1995).

Dnes, poblíž bývalého štábu československé brigády, u křižovatky ulic Soborna a Dubenská stojí pomník výše uvedené události. Je zde uvedeno 17 jmen. Většina z nich byli volyňští Češi. Uvádím seznam všech jmen: Václav Jonáš, Jan Klaban, Vladimír Koubek, Vladimír Mejval, Josef Ondra, Štefan Ondračko, Josef Šatava, Horymír Šebel, Jan Toušek, Andrs Josef, Dus Václav, Honek Jan, Kubišta Jaroslav, Markeš Michal, Pajer Josef, Pelant Jaroslav a Polák Antonín.

Vzpomeňme na ty, jejichž bojová cesta domů skončila už na počátku. Vzpomeňme i na ty, kteří se zasloužili o to, aby vzpomínka na tyto padlé zůstala v našem povědomí dodnes. Na ty, kteří díky své neúnavné energii a houževnatosti „stavěli“ pomníky těmto padlým (za podpory Ministerstva obrany a Československé obce legionářské). Byli to zejména Jiří Hofman a Vladimír Palička.

Dagmar Martinková, Vladimír Polák

OZNÁMENÍ

Plán schůzí a akcí regionu Litoměřice v roce 2019

- 23. března VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE
- 8. dubna výborová schůze
- 8. května KLADENÍ VĚNCŮ
- 13. května výborová schůze
- 19. května TEREZÍNSKÁ TRYZNA
- 10. června výborová schůze
- 14. července uskuteční se pietní akt v Žatci u památníku obětí v Českém Malíně a u Památníku Libuše Mrázkové
- červenec – srpen výborové schůze se nekonají
- 9. září výborová schůze
- 5. října POSVÍCENSKÉ SETKÁNÍ
- 14. října výborová schůze
- 11. listopadu výborová schůze
- 30. listopadu (7. 12.) MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA
- 9. prosince poslední výborová schůze v roce 2019

Daniela Zelenková, jednatelka

POZVÁNKY

REGION LITOMĚŘICE

Výbor regionu Litoměřice srdečně zve své členy a jejich přátele na pravidelnou Výroční členskou schůzi, která se bude konat

**v sobotu dne 23. března 2019
od 10.00 hodin**

v sále hotelu Koliba. Na schůzi budete mít m. j. možnost uhradit i členský příspěvek na rok 2019 ve výši 250 Kč. Oběd a pohoštění 120 Kč. Informujte prosím i své známé o tomto termínu.

*Srdečně Vás všechny zvou
za výbor regionu*

*Miroslav Kučera, předseda
a Daniela Zelenková, jednatelka*

Zpráva z Volyně

Dne 5. února 2019 byla ve Zdolbunově v budově bývalé české školy zahájena putovní expozice dětské kresby Mezinárodní dětské výtvarné výstavy Lidice. Pak v sále zdolbunovské knihovny paní Helena Podhajska (Jarmoliuk) prezentovala nový spolek volyňských Čechů Volyňští pravníci se sídlem ve Zdolbunově.

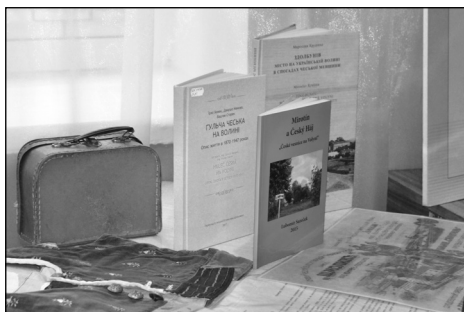
Zdolbunov – prezentace

Poté byla zahájena putovní expozice o životě prvního prezidenta Československa Tomáše Garrigue Masaryka a byl o něm promítnut dokumentární film.

Zdolbunov – prezentace

Pan Vjačeslav Šlachový představil knihu Miroslava Krušiny „Zdolbunov, město na ukrajinské Volyni ve vzpomínkách české minority“, kterou přeložil a vytiskl v ukrajinštině za finanční pomoci od zdolbunovské cementárny. Akci navštívili vážení hoste generální konzul České republiky ve Lvově pan Pavel Pešek a konzul České republiky ve Lvově pan Igor Šedo.

Zdolbunov – prezentace

Vjačeslav Šlachový

Série výstav a přednášek na Podbořansku

Obnovená regionální organizace v Podbořanech připravila na konec zimy několik výstav a přednášek. První putovní výstava „Návraty volyňských Čechů“ byla k vidění na Obecním úřadě v Kryrech do 1. března, od 4. do 15. března je k vidění v Muzeu volyňských Čechů v Podbořanech a nakonec od 18. do 29. března v knihovně v Lubenci. „Tento region je plný volyňských Čechů a jejich potomků. Zájem o historii Volyňáků je značný, proto jsme se pokusili vyjít vstříc právě putovní výstavou. Zajímavé jistě budou i přednášky předsedkyně Sdružení Dagmar Martinkové,“ vysvětluje zástupce organizace Edita Langpaulová. Přednášky se konaly 28. 2. na Obecním úřadě v Kryrech a pak další den 1. března v Lubenci. „V Lubenci byly dvě přednášky. Jedna pro základní školu dopoledne a navečer pro veřejnost. Jako organizátoři jsme se všude setkali se vstřícností a zájmem. Věřím proto, že podobné vzdělávací akce nepořádáme naposledy,“ uzavírá.

Zpřístupnění výstavy:

Podbořany, Martin Cyprián, po zavolání na číslo 415 214 111.

Lubenec, každé pondělí a středa od 13 do 17 hodin.

Edita Langpaulová

PÁTRÁNÍ PO PŘEDCÍCH

Jmenuji se **Marcela Kordulíková** a celá moje rodina pochází z volyňských Čechů, již několik let pátráme se sestrou po původu našich předků a stále nám ještě chybí mnoho dílků skládačky:

Pokud by někdo mohl/věděl o následujících rodinách – a byl třeba i jejich potomkem, prosím ozvěte se na e-mail: mkordulikova@centrum.cz nebo na telefon: 775 760 202/zavolám zpět. Děkuji za ochotu pomoci při pátrání.

Rodina Josef Marek a Anna – žili asi v Semidubech nebo Dlouhém Poli, dcera Františka vdaná Zívalová nar. kolem 1865, zemřela ve vlaku v roce 1947 cestou do Čech. Dále roku 1947 přijela do Čech společně s mým pradědou Vladimírem Zívalem mladá Antonie Marková (přepokládám příbuznost).

Rodina Jan Vaněk (zemřel 1946 v nemocnici ve Lvově) a **Anna, roz. Uhlířová**, žili v Hrušvici, měli asi 7–9 dětí, nejstarší Anna Kočková (*1904), Libuše Stránská (1910–1944 Ledochovka, moje prababička), Emílie Oberajtrová (*1917, žila v Žatci, zemřela asi v Hradci Králové u dcery). Některé dcery odešly ve 30. letech do Argentiny.

Dále pokud by někdo věděl a znal rodné příjmení/případně původ manželky Josefa Antonína Zajíčka z Boratína a později z Krupa-Hranice (*16. 11. 1850 Dolní Štěpanice 8) – měla se jmenovat Barbora nar. asi 1853.

Děkuji.

Marcela Kordulíková

Jak jsem si nadělila dárek k Vánocům 2018

Jsem praprapravnučkou Franze Josefoviče Černého, kterého znám z jedné fotografie datované do roku 1891, jeho ženou byla Anna, rozená Lesáková, která je na stejné fotografii. A mezi potomky patří mimo jiné válečná veteránka paní Olga Sitařová, roz. Černá a ještě paní Olga Bílková, roz. Glajchová, obě Olgy již dávno oslavily 90. a jsou to asi nejstarší žijící potomci/vnučky Franze a Anny. Celá rodina prožila většinu života v obci Dlouhé Pole na Volyni.

Když jsme začali pátrat po původu těchto našich předků, věděli jsme jen, že naše prababička Marie, roz. Černá byla narozena roku 1891 na Dlouhém Poli a jejími rodiči byli František a Anna, roz. Lesáková. Příjmení Černý je v Česku páté nejčastější a tak jsme neměli vůbec žádné vodítko. Naštěstí se mi podařilo spojit se s dcerou Olgou Sitařové, která stále aktivně působí ve Svazu a dále pak jejím bratrancem panem RNDr. Vladimírem Černým (jehož tatínek Antonín vytvořil a sepsal, alespoň částečné vzpomínky a seznam obyvatel Dlouhého Pole) a který nás seznámil s paní Olgou Bílkovou. Toto se odehrálo roku 2017, najednou jsme měli seznam snad všech potomků Franze a Anny a s některými jsme se dokonce osobně potkali. Podle vyprávění se Franz a Anna měli dát dohromady někde u Čáslavi/Kutné Hory, kde Franz vojákoval. Sestra prohledávala matriky a nacházeli jsme Lesáky, ale žádnou Annu, a tak jsme to asi po půl roce pátrání odložili a doufali, že se objeví nová skutečnost, která by mohla pomoci.

Naše pátrání jsme stočili na dalšího předka také z Dlouhého Pole s příjmením Zíval a hnáni kupředu tímto méně tradičním příjmením jsem se dostala opět do Vojenského archivu v Praze. Pan Vladimír Turek (spoluautor knihy o Malé Zubovščině) mě přivedl na myšlenku, prozkoumat archivní fond Českých Spolků na Rusi, kde Jindřich Zíval působil. Do archivu jsem se objedнала na návštěvu na Mikuláše 2018. A kromě dokumentů o Spolcích na Rusi jsem si vyžádala i zajateckou korespondenci z 1. sv. války na příjmení, která mě zajímala a bylo tam mimo jiných i příjmení Černý.

V archivu na mě čekaly 4 staré krabice plné více než 100 let starých dokumentů (někdy i nečitelných, psaných jak latinkou, tak azbukou) a já doufala, že se něco dozvím. Příjmení Zíval, se objevovalo často, hlavně v korespondenci s Dr. Vondrákem, ale nic, co by mi pomohlo vypátrat jeho původ, jak se na tu Volyn dostal, tak jsem začala číst válečnou korespondenci. Už jsem měla dost unavené oči, když jsem narazila na malý lístek psaný roztřesenou rukou (doslova přepisují):

Prošení do Svazu Československých Spolků na Rusi

Panove prosim vas kdyby ste mě mohli vymocit mého švarga Václava Neuwirtha k mý výpomoci v hospodářstvy neb mam tři sini ve vojensky službě a sám sem už v letech tak že nejsem v síle svy hospodářstvy obdělat tak vas panove prosim za brzkou odpověď Filip Černý

Švagrův adres: Václav Neuwirth válečný zajatec, Omska železna draga Stancija Ljubinska 49 okoledek

Muj adres: Filip Černý, Dlouhý Pole počta Dubno, Sudobycsky Volosti na Volini

Na vylohy posilam 1 rubl

Odjížděla jsem z archivu z Prahy a hlava mi bušila: kolik tak může být v Čechách Václavů Neuwirthu a kolik jich mohlo být v 1. sv. válce. Ještě večer jsem projela „Google“ a Neuwirtha objevila v obci Pohled, ale ten to být nemohl. Konečně se mi podařilo přestat na to myslet, usnout a dát si pár dní oddych. V noci 10. prosince jsem se vzbudila a šla hledat v matrikách Litoměřic, vojenská posádka z Čáslavi/Kutné Hory byla totiž převedena pod Litoměřice a najednou to začalo vše zapadat, našla jsem sňatek Antonie, roz. Lesákové s Václavem Neuwirthem a pak jsem se vrátila do rodiště Antonie a našla Františka Lesáka a Františku rozenou Břízovou, její rodiče. Jen Anna

Ostroh – rok 1946

Myslím si, že bych měla sepsat svoje zážitky po roce 1945 – po skončení války. Brzy po ukončení války odjeli do Polska jejich obyvatelé, kteří utekli do města před Banderovci. Uvolnili se byty a my jsme se přestěhovali do jiného domku, kde byly okna zasklený a měli jsme k dispozici dvě místnosti, chodbu, další chodbu, kde byla i pec – říkali jsme tomu letní kuchyň. To byla balada, to bylo pohodlí.

Ve škole jsme měli v zimě i dřevo a mohlo se topit a zasklili nám okna, po náletech bylo vysypané sklo a provizorně zadělané plechem, nezakytované – v zimě bylo moc mrazu i více jak 30 stupňů. Seděli jsme v lavicích v kabátech a směli jsme se o přestávkách honit po třídě.

Květen 1945 – devátý máj – konec války, ráno jsme slyšeli vyhrávat městský rozhlas a uslyšeli jsme, že je konec války, to bylo radosti. Všude se zpívalo, tancovalo. Ta léta utrpení co jsme my lidé museli zažít. Naše mámy se dohodly, že se udělá venku posezení, sousedi pomohli, přinesli stoly i židle, každý přinesl, co mohl k jídlu a ty naše české mámy upekly chlupaté koláčky a to bylo obdivu, protože tam Ukrajinci ani Rusové takové pečivo neznali, sešla se tam celá ulice, hrálo se na harmoniku, tancovalo se, další sousedi se mezi sebou ptali, co se to tam děje a to prý Češi oslavují konec války.

chyběla. Naše Anna se nakonec objevila, byla narozena roku 1865 jako nemanželská, tedy jako Anna Břízová a byla přesně o 20 let starší než její sestra Antonie. Měla jsem obrovskou radost a o toto zjištění jsem se podělila i s několika dalšími potomky, kteří tak dostali naprosto nečekaný vánoční dárek. Příběh, ale ještě nemá šťastný konec, ten bude, až najdeme toto našeho **Franze Černého** z fotky.

Proč to všechno píšu? Jsem na svého předka velmi hrdá, byl to určitě dobrý chlap a otec a pak chci podpořit ostatní, kteří zoufale pátrají po svých kořenech, aby to nevzdávali. Jednou se to štěstí usměje. Jen je třeba mu trochu pomoci. PS: O mých předcích s příjmením Zíval zase někdy příště

Ing. Marcela Kordulíková, únor 2019

Vzpomínka na JAROSLAVA HONSE,

narozeného 26. 10. 1931 ve Volkově, bytem Nová Ves u Hory sv. Šebestiána. Vzpomínáme 1. výročí úmrtí.

Kdo měl rád, ten nezapomene, kdo znal, ten vzpomene na jeho básně. Léta rychle letí, řídnu naše řady, hodně nás tu bylo, málo nás je tady.

Manželka paní Honsová rozená Doušová s rodinou.

Začali se z Německa vracet vojáci, nevím proč, ale procházeli přes naše město velké skupiny vojska, my děti jsme seděly u silnice a měly jsme vědro s vodou a u toho hrneček a vojáci se u nás zastavovali a napili se. Hnal se i dobytek – krávy, převážně černo strakaté. Nevím, proč šlo vojsko pěšky, protože jsme to měli na nádraží do Oženina 12 km. V našem městě se usídlila posádka a důstojníci mohli bydlet v soukromí. Začali si po lidech hledat ubytování. Jeden, Vaňka Bačurin z Voroněže, došel i k nám. Prý hledá ubytování a maminka mu řekla, že máme jenom jednu místnost a jsme 3 osoby, tudíž nemáme místo. Milý Vaňka zjistil, že jsme Češi a nedal se odradit, že prý si sežene postel a postaví si ji v chodbě. Odešel s tím vědomím, že bude u Čechů spát v chodbě a první noc bez postele, jen na zemi. Večer došel i se sluhou, který mu nesl ruksak na zádech. Mamince nic jiného nezbylo, otevřela další světničku, včetně i postele, to bylo radostí a druhý den maminku požádal, jestli si může přivést ještě kamaráda Vítu Leděncova – mladého vojáčka, 21 roků měl, ale měl na sobě 16 jizev. Jednoho dne Víta Leděncov onemocněl, měl horečky a odmítal odvoz do nemocnice, maminka byla jejich lékařem požádaná, zda ho tam mohou nechat, maminka souhlasila a v noci vstávala a dávala mu na hlavu studené obklady. Víta se vyléčil a potom ukázal pistoli, kterou měl v posteli schovanou a v případě odvozu ho do nemocnice prý by se zastřelil. Po ukončení marodění přišel k nám velitel kasáren poděkovat mamince za uzdravení jejich vojáka a došel i dopis od rodičů Víti, kde děkovali mamince, že se postarala o jejich syna. Jenže nastala situace, že maminka musela vařit jídlo pro maroda a jejich vojenský sluha nosil jejich přídělky z kasáren, aby maminka měla z čeho vařit. Viděl to i Vaňka, že maminka dobře vaří a i jídla, které oni neznali – třeba různé knedlíky a vdolky. Maminka s vařením měla více práce, ale bylo jídlo i pro nás. Bylo zapotřebí i topit, pro maminku sehnat dříví byla velká starost, chodila po rozbořených domech a hledala kousky dřeva. Nyní Ivan Bačurin vzal vojáky a jel s nimi do lesa, nadělali dřevo a doma ho nechal ještě poštipat.

Toto naše společné soužití trvalo necelý rok, vojáčkové byli propuštěni do civilu. Kvartiranti odešli od Čechů a byl velký zájem u nás o bydlení, přišel k nám bydlet vojenský lékař a ten byl moc vysoký, koukali mu nohy z postele. Tento lékař nás upozorňoval na to, že i v Čechách budou kolchozy, že Československo je osvobozeno Rudou armádou. Po jeho odchodu do civilu přišel k nám na byt velitel policajtů z města – nějaký Uzbek nebo Tatar, měl hodně kudrnatých černých vlasů. Přijela za ním i jeho manželka Dusa, ale ta byla blondýnka. Zajímavě spolu zpívali.

Nastalo opět období, že nebylo jídlo. Nebyla možnost jít někam do práce, aby si maminka vydělala ruble – nebylo co jíst. Dobří lidé nevyměřeli, pomáhala nám maminky sestřenice Marie, roz. Menšíková. Tatínek jí provdal za bohatého vdovce a ten zaplatil za tatínka dluhy. Maminka říkávala, on jí prodal Jozefčukovi. Dovážela si k nám mouku a doma vařenou kořalku – samohonku a my jsme to lidem po troškách prodávali. Takový to obchod se nesměl provozovat a my jsme měli na bytě samotného velitele místních policajtů. On to věděl, že musíme z něčeho žít, řekl mamince, matko prodávejte to tak, abych to neviděl – spolupráce byla dobrá, když viděl, že k nám někdo přišel, odešel do své světničky.

Soňa Nováková-Šircová, dne 28. 5. 2018

Mezi dvěma světovými válkami

Když bylo Polsko napadeno, okupováno a zničeno v začátcích druhé světové války, ani bolševicko-ruská vláda nezůstala nečinná. Ta posunula svoje hranice o několik set kilometrů na západ do Polska. Obsadili celou bývalou Volyňskou gubernii. Tím se stalo, že všechny české obce, které se

dříve nacházely pod polským zřízením, se dostaly pod vládu bolševického Sovětského svazu a okusily komunistický blahobyt.

Volyňští Češi tajně mezi sebou vzpomínali na dobré časy za polské vlády. Po válce kdosi tuto dobu za Polska, pro Čechy žijící na západní Ukrajině na-

zval „zlatou dobou“. Určitě to byla velká pravda.

Polská vláda všemožně podporovala vše, co by nějak pozvedlo životní úroveň v těchto místech. Každé podnikání bylo vítáno, nebyl brán zřetel, kdo je jaké národnosti, a Češi toho dokázali znamenitě využít. Jen na druhé straně východní hranice, kde bylo v tu dobu komunistické zřízení, se na Polsko pohlíželo velice nepřátelsky. Bolševici by nejraději viděli, kdyby měli možnost mít znovu Polsko pod svou mocí, tak jak bylo rozděleno podle návrhu carevny Kateřiny II. V tu dobu Rusko ovládalo i Varšavu a tak to bylo až do roku 1919. V době revoluce i do Polska chtěli bolševici zavléci tyto revoluční a porevoluční zmatky, a jistě, že i komunistické zřízení. To se jim v začátcích Polsko-bolševické války, (tak tuto válku nazývala polská strana), dařilo a toto nebezpečí se dostalo až k Varšavě.

Tam bolševikům Poláci na konci Polsko-bolševické války pořádně napráskali. Poláci tenkrát si řekli, buď zvítězíme, nebo všichni tady padneme, a s námi i naše věc, za kterou bojujeme,“ Řeč Pospolita Polska“. Velice chrabrá polská armáda bolševiky hnala od Varšavy až ke Kyjevu. Kdyby nebyl dán požadavek a prosba od „Revoluční rady“ o mírovém ujednání, mohly polské jednotky jít ještě dále.

Už vždycky bylo Polsko pro východní země velký nepřítel a velké lákadlo si tyto země nějakým způsobem podmanit. I Polsko nebylo jiné a vždy si přisvojovali a také válčili pro připojení si Ukrajiny, hlavně v době Polsko-litevské unie. V tu dobu Poláci říkali „Naše země vždy bude od moře k moři“. Tedy od moře Baltického až k moři Černému. Proto o přátelském soužití se tady nedalo mluvit, to nikdy nebylo.

V této poválečné době, kdy Polsko dostalo velkou část Ukrajiny, to bylo s komunisty nejhorší. Každý úspěch v Polsku sousedovi na východě byl trnem v oku, a vedlo to k ještě většímu narůstání nepřátelství.

Hranice mezi těmito dvěma státy, to nebyla hranice jenom dvou rozdílných evropských států. Byla to hranice dvou zcela rozdílných evropských režimů, zřízení. Jeden stát chtěl jít cestou takovou, která už byla dobře prošlapaná

a dostatečně známa mnohými západními evropskými státy. Polsko už nechtělo mít království, které tady bylo před jeho dělením. Ale utvářela se republika. Podle některých evropských států, kde se republikovému zřízení dobře vedlo.

Druhý stát svrhnul carství a pouštěl se do něčeho zcela nového, co bylo známo zatím jenom teoreticky a vyzkoušet v praxi stálo hodně námahy a také velké množství lidských životů. Zkouška takového režimu stála hodně neznámého a zmatků. Kterou zatím nikdo neznal, nevyzkoušel, a tedy jen málo kým byla schvalovaná, spíše mnohými zavrhaná. Jenže do země přišel člověk, který tuto teorii se snažil dát do skutečnosti a strhnul celý národ, aby se na tuto cestu dal. Národ mu uvěřil, že je tento směr proveditelný k tomu nejlepšímu zřízení a vedení země. Později se hlásalo, že je to zřízení to nejlepší, a kdo s ním nesouhlasil, byl odstraněn. Nejenom odstraněn, ale i krutě potrestán, také trestem hrdelním zlikvidován.

Každý si tuto komunistickou teorii vysvětloval trochu jinak, tím vznikalo mnoho protichůdných skupin a nikdo se nechtěl podřídit jinému názoru.

Protože v revolučních dobách bývají jiné názory krutě trestány, v Rusku tomu nebylo jinak. V Rusku hodně lidských životů, se musí hodně krát znásobit. V některých zprávách je uváděno, že toto číslo zlikvidovaných, které ruská revoluce stála, šlo do hodně desítek milionů.

Bylo to také rozhraní dvou náboženství.

Ruské Pravoslaví, které se v carství uzákonilo už před mnoha staletími, v době přechodu na křesťanství. V poválečné revoluční a porevoluční době se žádnému náboženství nepřálo a později také přísně zakazovalo, protože náboženství, to znamenalo carství. Vždyť car byl do této doby i zástupce Boha, v této velké ruské zemi. Kdo chtěl i nadále vyznávat náboženství byl úřady pronásledován a také krutě trestán, také zlikvidován. Kostely a církve byly ničeny a používány k jiným účelům jenom ne k bohoslužbám. Církevní hodnostáři dávání do nejkrutějších žalářů a také posílání do vyhnanství na Sibiř (do gulagu). V místech, kde dlouhé roky byl symbolem kříž, nahrazovala ho pětícípá rudá komunistická hvězda.

Jiří Pancíř

89 let pan Jaroslav Ludvík z Teremna, bytem Jirkov.

Hodně zdraví, štěstí a pohody do dalších let přeji členové chomutovského regionu.

Za region Jaroslav Báča

Region KARLOVY VARY

V březnu slaví **87 let pan Hudeček Josef** z Volkova, bytem Ostrov n/Ohří; **87 let paní Randová Raisa** z Rovna, bytem Karlovy Vary.

*Pevné zdraví a dobrou pohodu do dalších let za region přeje
Helena Horáková*

Region LITOMĚŘICE

V březnu slaví **81 let pan Vladimír Gabriluk** z Ostroga, bytem Lovosice; **90 let paní Anna Černá** z Michalovky, bytem Litvínov.

*Všem jubilantům srdečně přeje
pevné zdraví a spokojenost,
Daniela Zelenková, jednatelka*

Region MOHELNICE

V měsíci březnu oslaví **89 let paní Marie Králová** z Bakovce, bytem v Úsově.

Paní Králové přejeme pevné zdraví, spokojenost a hodně životního elánu.

Za region Libuše Machovská

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V březnu slaví: **pan Vladimír Knob** z Ulbárova, bytem Fulnek – **80 let**; **pan Teofil Fibich** z Novostavce, bytem Běloutín – **81 let**; **paní Helena Vegrachtová – Průšková** z Hlinska, bytem Hrozova-Sl. Rudoltice – **86 let**; **paní Olga Čvančarová – Havričenkova** z Černého lesa, bytem Sudice – **92 let**.

Jubilantům přejeme jen krásné a pohodové dny, hodně zdraví.

*Za region Zdenka Novotná
a Marie Seitlová*

Region OLOMOUC

V měsíci březnu oslaví: **94 let paní Marie Nováková** z Moldavy, nyní bytem Nedvězí; **82 let paní Emilie Kuřecová** z Moldavy, nyní bytem M. Albrechtice; **70 let pan Václav Novák** z Nedvězí u Olomouce.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

UPOZORNĚNÍ PRO REGIONY

Ve **SPOLEČENSKÉ RUBRICE** se nadále budou zveřejňovat pouze členové při věkových **50, 55, 60, 65, 70, 75, 80 a potom výše už všechny ročníky**. Toto pravidlo bylo odsouhlaseno již v minulosti, pouze se k němu jen vracíme.

Redakce

Region BRNO

V březnu oslavuje **80 let pan Slavomír Sacharčuk** z Tvoreniče nyní Malenovice, **88 let paní Antonie Svatušková**, roz. Hyblerová z Vilhemovky, nyní Olbramovice u Mor. Krumlova.

Oběma jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu do dalších let.

Za region Jan Pavlica

Přejeme pevné zdraví, pohodu a spokojenost do dalších let.

Za region přeje Libuše Průchová

Region CHEB

V březnu oslaví své narozeniny **90 let paní Emilie Tenglerová** rodačka z Podlisky, nyní bytem Cheb.

Jubilantce přejeme vše nejlepší a pevné zdraví do dalších let.

Jménem krajanů Libuše Pancířová

Region DOMAŽLICE

V měsíci březnu oslaví **83 let paní Marie Malá** z Ivaniče, nyní bytem Horšovský Týn.

Region CHOMUTOV

V březnu oslaví: **81 let pan Jindřich Fiala** z Kvasilova, bytem Klášterec;

Do dalších let přejeme pevné zdraví a osobní pohodu.

Za region Ing. Miroslav Nerad

Region PODOBOŘANY

V březnu slaví: **pan Vladimír Cejtchamr**, Jezírko, nyní Siřem – **88 let**; **paní Marie Jedličková**, Sofievka, nyní Podbořany – **83 let**.

Oslavencům přejeme vše nejlepší.

Za region Edita Langpaulová

Region PRAHA

V březnu oslaví: **90 let paní Marie Krejčová** z Mirohoště, nyní Praha; **86 let paní Helena Nováková** z Hulče České, nyní Praha; **85 let paní Vlasta Hrabáková** z Podhájců, nyní Praha; **75 let pan Jaroslav Svítek** z Gdyně, nyní Praha; **65 let pan PhDr. Leoš Šatava**, Praha, nyní Praha; **55 let pan Ladislav Starý** z Mostu, nyní Praha.

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví a životní pohodu.

Za region Ing. Ludvík Engel

Region RAKOVNÍK

V březnu oslaví: **81 let paní Halina Ballardová** – Novokrajev, nyní Nové Strašecí; **91 let paní Anna Hanková** – Újezd Č., nyní Kotopaky; **93 let pan Vladimír Lněniček** – Sofievka, nyní

Oráčov; **89 let paní Anna Pitrová** – Varkoviče, nyní Šanov.

Do dalších let přejeme hodně štěstí, zdraví a spokojenosti.

Za region Ing. V. Vohralík a J. Krouský

Region TACHOV

V březnu slaví narozeniny – **85 let pan Jiří Hudousek** z Holovně, nyní z Tachova.

Do dalších let přejeme pevné zdraví, štěstí a rodinou pohodu.

Za region Květoslava Vachudová a Jana Barvíková

Region ŽATEC

V březnu slaví: **85 let paní Evženie Jankovcová** z Volkova, nyní Žatec; **93 let paní Vlasta Kašparová** ze Zdobunova, nyní Žatec; **75 let paní Tamara Klimešová** z Kvasilova, nyní Žatec; **75 let paní Helena Konopásková** z Dubna, nyní Žatec; **88 let paní Vlasta Mašková** z Pokos, nyní Žiželice; **86 let pan Viktor Novotný** z Rovna, nyní Most; **90 let paní Pavlína Poliščuková** z Hulče Č., nyní Žatec; **84 let pan Václav Průša** z Nového Teremna, nyní Děčín; **85 let paní Božena Řehořová** z Pokos, nyní Žatec; **95 let paní Emilie Šimsová** z Moldavy, nyní Chrást; **86 let paní Marie Štychová** z Hošče, nyní Dobřany; **88 let pan Vladimír**

Cejtchamr z Jezírka, nyní Siřem; **83 let paní Marie Jedličková** ze Sofievky, nyní Podbořany.

Do dalších let přeje hodně zdraví, štěstí a spokojenosti, Černá Slávka.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Region BRNO

V lednu zemřela ve věku 90 let **paní Emilie Skopíková, roz. Holcová** ze Sklíně dvora, naposledy Olbramovice. Všem pozůstalým vyjadřujeme tímto upřímnou soustrast.

Za region Jan Pavlica

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V měsíci lednu 2019 zemřela ve věku 94 let **paní Irena Rožášová** z Rovna, bytem Opava. Upřímnou soustrast rodině.

Za region Zdenka Novotná

Region ŽATEC

Dne 18. února 2019 zemřel **pan Antonín Kudrnáč** ve věku 77 let. Pocházel ze Sofievky, naposledy bytem Žatec.

Upřímnou soustrast za region vyjadřuje Černá Slávka

Příspěvky na tisk únor

Region Cheb: Crhonková Anna, Aš, 150 Kč; Ketnerová Věra, Aš, 150 Kč; Šedivcová Evženie, Aš, 150 Kč; **region Žatec:** Kopp Emil, Žatec, 250 Kč; Černá Antonie, Žatec, 150 Kč; Jankovcová Evženie, Žatec, 100 Kč; Hlaváčková Anna, Žatec, 250 Kč; Karlovská Bohumila, Libočany, 100 Kč; Hasilová Emilie, Žatec, 150 Kč; Růžičková Eliška, Žatec, 100 Kč; Nesvadba Václav, Žatec, 50 Kč; Hasilová Alžběta, Radičevy, 250 Kč; Macháček Miroslav, Žatec, 500 Kč; Řapková Božena, Milčevy, 200 Kč; Kahounová Jaroslava, Vilice, 200 Kč; Musil Vladislav,

Dobroměřice, 200 Kč; Sudková Libuše, Žatec, 250 Kč; Hradcová Helena, Žatec, 250 Kč; Poliščuková Pavlína, Žatec, 250 Kč; Sulovská Bohumila, Čejkovice, 250 Kč; Hanušová Irena, Žatec, 200 Kč; Černá Slávka, Žatec, 200 Kč; **region Podbořany:** Rostislav Pelant, 250 Kč; **region Chomutov:** Vetýšková Radka, 400 Kč; Honsová Marie, Nová Ves, 250 Kč; Kalíková Helena, 250 Kč; **region Litoměřice:** nejmenovaný dárce, Roudnice n/L, 250 Kč; **region Moravskoslezský:** Kutálková Anna, 750 Kč; **region Teplice:** Saveláková D, Krupka, 150 Kč;

nelze určit region – pokud se ohlásí dárce, uvěřejníme region dodatečně: Boček Ondřej, Mělník, 300 Kč; Polívka Leon, 350 Kč; Koubková Miroslava, 300 Kč; Janatová Jiřina, Roztoky, 250 Kč; Toušek Mstislav, Praha, 300 Kč; Manželé Olmerovi, Třemošná, 300 Kč; Litvínová Irena, 200 Kč; Štinerová Zina, Přelíč, 150 Kč; Nová Alžběta, Liberec, 500 Kč; Kvapil Miroslav, Horákov, 500 Kč; Fialová Marie, 200 Kč.

Všem dárčům srdečně děkujeme. Alena Kučerová, hospodářka

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Alena Kučerová, Turgeněvova 13, Litoměřice 412 01, tel.: 605 165 893, e-mail: Alena-Kucerova@email.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárce a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 3/2019. Šéfredaktorka: Šárka Horská. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Šárka Horská, Průběžná 27, Praha 10, 100 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. **Termín pro zaslání příspěvků do č. 4/2019 je 31. 3. 2019.** Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 6. března 2019.